

V Praze dne 5. února 2018

Vyřizuje: Mgr. Ondřej Čala

Okresní soud v Českém Krumlově
Linecká 284
381 20 Český Krumlov

Datovou zprávou

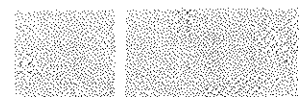
Věc: Žádost o poskytnutí informací dle zákona č. 106/1999 Sb.

Vážení,
dovoluji si Vás, ve smyslu ust. § 13 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, požádat o zaslání rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 6. 6. 2002, č. j.: 8 Co 1018/2002-283, a to prostřednictvím datové schránky ID p9mfubm. Krajský soud v Českých Budějovicích již spis skartoval (v roce 2017), proto mě vyzval, abych se s touto žádostí obrátil na Vás jakožto na soud, který rozhodoval v I. stupni, neboť originál požadovaného rozhodnutí je součástí spisu založeného právě u Vás.

Za kladné vyřízení žádosti předem děkuji.

S pozdravem,

JUDr. Ing. Jan Zrzavecký, Ph.D.,
advokát

V Praze dne 6. února 2018

Vyřizuje: Mgr. Ondřej Čala

Okresní soud v Českém Krumlově
Linecká 284
381 20 Český Krumlov

Datovou zprávou

Věc: Žádost o poskytnutí informací dle zákona č. 106/1999 Sb.

Vážení,
dovoľuji si Vás, ve smyslu ust. § 13 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, požádat o (i) zaslání rozsudku Okresního soudu v Českém Krumlově ze dne 13. 2. 2002, č. j. 9 C 718/97-270 a (ii) zaslání navazujícího rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 6. 6. 2002, č. j. 8 Co 1018/2002-283, a to prostřednictvím datové schránky ID 09mfubm. Jedná se o spor o určení vlastnictví mezi žalobcem a žalovanou Krajský soud v Českých Budějovicích již spis skartoval (v roce 2017), proto mě vyzval, abych se s touto žádostí obrátil na Vás jakožto na soud, který rozhodoval v I. stupni, neboť originál požadovaného rozhodnutí je součástí spisu založeného právě u Vás.

Za kladné vyřízení žádosti předem děkuji.

S pozdravem,

JUDr. Ing. Jan Zrzavecký, Ph.D.,
advokát

OKRESNÍ SOUD V ČESKÉM KRUMLOVĚ

Linecká 284, 381 20 Český Krumlov

tel.: 380 706 111, fax: 380 706 170, e-mail: podatelna@osoud.ckr.justice.cz, ISDS: mzvabvm

NAŠE ZNAČKA: 20Si 14/2018
VAŠE ZNAČKA:
VYŘIZUJE: Ing. Eva Plišková
DNE: 8. února 2018

Hájek Zrzavecký advokátní kancelář, s.r.o.
Revoluční 3
110 00 Praha 1

Žádost o poskytnutí informací dle zákona č. 106/1999 Sb.

Vážení,

v příloze tohoto dopisu Vám zasílám požadované rozsudky Okresního soudu v Českém Krumlově č.j. 9C 718/97-270 ze dne 13.2.2002 a Krajského soudu v Českých Budějovicích č.j. 8Co 1018/2002-283 ze dne 6.6.2002.

S pozdravem

Ing. Eva Plišková
ředitelka správy soudu

Za správnost: Dana Mikešová

22. 7. 2001

7. 8. 2001 J.

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

1 Okresní soud v Českém Krumlově rozhodl samosoudcem JUDr. Danielem Levým v právní věci žalobce
/, zastoupeným JUDr. Tomášem Holasem, advokátem v Praze 1, Pařížská 28, proti žalované o určení vlastnického práva,

t a k t o :

- I Žaloba, aby soud určil, že žalobce je vlastníkem domu čp. 15 se stavební parcelou č. 18 o výměře 965 m² a stodožy se stavební parcelou č. 20/2 o výměře 88 m², zapsaných na LV 158 pro k.ú. Zadní Výtoň, Obec Přední Výtoň, okres Český Krumlov u Katastrálního úřadu v Českém Krumlově, se zamítá.
- II Žalované se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

Žalobce se žalobou došlou soudu dne 1. 9. 1997 domáhal určení, že je vlastníkem nemovitostí popsaných ve výroku I. tohoto rozsudku, které byly kupní smlouvou ze dne 23. 11. 1973 prodány Farním úřadem církve Římsko-katolické Technickým službám města České Budějovice, tedy do vlastnictví státu. Neplatnost kupní smlouvy dovodil z toho, že převodce nebyl vlastníkem a farní úřad neměl právní subjektivitu.

Rozsudkem zdejšího soudu čj. 9C 718/97-249 ze dne 13. 7. 2001 byla žaloba zamítnuta. Krajský soud v Českých Budějovicích usnesením čj. 8Co 1922/2001-261 ze dne 27. 11. 2001, k odvolání žalobce, rozsudek zrušil a vrátil k dalšímu řízení s tím, že od 1. 1. 2001 se Okresní úřad v Českém Krumlově stal příslušným hospodařit s předmětným majetkem dle § 10 písm. b) a § 11 odst. 2 zák. č. 219/2000 Sb. Pokud po 1. 1. 2001 zastupovalo stát Ministerstvo financí ČR, jednalo se o chybné označení organizační složky státu, o chybný závěr soudu a vadu řízení, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby s tím, že žalobce neprokázal postup dle článku 6 ústavního dekretu 11/1944 Úř. věst.

Soud má za prokázané, že žalobce pozbyl vlastnictví k předmětným nemovitostem na základě rozhodnutí státní policie z 22. 11. 1941. K tomuto datu bylo vloženo vlastnické právo říšské župy Horní Dunaj. V řízení nebylo prokázáno, že by došlo k obnovení vlastnického práva žalobce v důsledku podání návrhu na zrušení rozhodnutí státní policie, dle čl. 6 odst. 1, 5, ani že by bylo zahájeno řízení dle článku 6 odst. 4 ústavního dekretu č. 11/1944 Úř. věst. ve znění zákona č. 12/1946 Sb.

Skutková zjištění soud opřel o knihovní výpis z vložky č. 582 desek zemských o panství Vyšší Brod. Z výpisu (list B) vyplývá vložení vlastnického práva ohledně majetku žalobce dle rozhodnutí z 22. 11. 1941. Žalobce je zde uveden jako dřívější vlastník. Obnovení vlastnického práva žalobce nebylo soudem zjištěno ani z výpisu z katastru nemovitostí LV 158 pro obec Přední Výtoň, k.ú. Zadní Výtoň, z kupní smlouvy uzavřené farním úřadem církve Římsko-katolické a Technickými službami města České Budějovice ze dne 29. 11. 1973 (týkající se převodu předmětných nemovitostí), rozhodnutí Místního národního výboru v Přední Výtoni o změně čísel popisných, potvrzení Biskupství českobudějovického o právní subjektivitě farnosti Přední Výtoň, výpisu rejstříku právnických osob Ministerstva kultury ČR, přípisu Ministerstva financí ČR o vyjmutí rekreačního střediska z privatizace ze dne 7. 10. 1997, privatizačního projektu Technických služeb města České Budějovice a znaleckého posudku o ceně nemovitosti ze dne 14. 10. 1973, který byl vypracován ke shora uvedené kupní smlouvě, přípisů faráře Michala Tkáče ze dne 7. 11. 1991, inventurní karty technických služeb týkající se předmětných nemovitostí, částečného výpisu z pozemkové knihy seznam I. ZD 582, zápisu z desek zemských ze dne 23. 5. 1822 č. 10878, sdělení střediska geodézie v Českém Krumlově ze dne 2. 9. 1970, rozhodnutí Zemského národního výboru v Praze ze dne 26. 1. 1949 čj. XIII-1-10176/9-1947, rozhodnutí Nejvyššího správního soudu čj. 456/46/5 ze dne 11. 9. 1947, výměru Ministerstva zemědělství v Praze čj. 454857/46-9/A-22 ze dne 26. 9. 1946, výměru téhož ministerstva čj. 450.100/46-IX-A/22 ze dne 25. 9. 1949, výměru č. 35.293/50-IX/A-23 ze dne 21. 6. 1950, čestného prohlášení ze dne 10. 11. 1997 a jeho písemného vyjádření ze dne 31. 10. 1991, vyjádření Okresního archivu v Českém Krumlově ze dne 18. 4. 2000, úředního záznamu ze dne 6. 6. 1947 o převzetí zemědělského a lesního majetku žalobce, přípisu Střediska geodézie pro okres Český Krumlov ze dne 25. 8. 1970 a identifikace parcel ze dne 10. 9. 1970. Další důkazy navržené nebyly.

Skutkovým závěrem soudu je, že žalobce pozbyl vlastnické právo k předmětným nemovitostem v roce 1941. Po druhé světové válce nepodal návrh na zrušení shora uvedeného rozhodnutí státní policie, ani nebylo zahájeno řízení dle zákona č. 12/1946 Sb. (čl. 6 odst. 5, čl. 6 odst. 4), kterým byl prozatímním národním shromážděním schválen jako zákon ústavní dekret prezidenta republiky ze dne 3. 8. 1944 č. 11 úředního věstníku uvedeného v příloze k vyhlášce č. 30/1945 Sb. Proto nedošlo k obnovení vlastnického žalobce.

Žalobce se domáhá ochrany vlastnického práva. Žádá, aby soud určením jeho vlastnictví ke shora popsaným nemovitostem uvedl v soulad jeho vlastnické právo se zápisem v katastru nemovitostí, kde je v současné době zapsána žalovaná jako vlastnice. S ohledem na skutečnost, že žalobce nepodal ve lhůtě do 17. 6. 1949 návrh na zrušení rozhodnutí, kterým pozbyl vlastnické právo (článek 6 odst. 5 cit. dekretu) ani nebylo zahájeno řízení (článek 6

odst. 4 cit. dekretu), nedošlo k obnovení jeho vlastnictví, proto se ani nemůže domáhat ochrany vlastnického práva. Z důvodů výše uvedených soud žalobu zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto dle § 142 odst. 1 o.s.ř. Úspěšná žalovaná se práva na jejich náhradu vzdala, proto soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku II. rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích prostřednictvím soudu podepsaného.

Okresní soud v Českém Krumlově
dne 13. února 2002

JUDr. Daniel Levý
samosoudce

Originál

8 Co 1018/2002 - 283

22.7.2002

18.7.2002

18-07-2002

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl jako soud odvolací v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Völflové a soudců JUDr. Marie Vazačové a Mgr. Miloše Póla v právní věci žalobce

, zast. JUDr. Tomášem Holasem, advokátem, AK Praha I, Pařížská 28, proti žalované, o určení vlastnictví, o odvolání žalobce proti rozsudku Okresního soudu v Českém Krumlově ze dne 13.2.2002, č.j. 9 C 718/97 - 270,

t a k t o :

Rozsudek soudu prvního stupně se p o t v r z u j e.

Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem Okresní soud v Českém Krumlově zamítl žalobu na určení, že žalobce je vlastníkem domu čp. 15 se st. parcelou č. 18 o výměře 965 m² a stodoly se st. parcelou č. 20/2 o výměře 88 m², zapsaných na LV č. 158 pro k.ú. Zadní Výtoň, obec Přední Výtoň, okres Český Krumlov u Katastrálního úřadu v Českém Krumlově. O nákladech řízení rozhodl tak, že žalované se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává. Soud

vyšel ze zjištění, že žalobce pozbyl vlastnictví k předmětným nemovitostem na základě rozhodnutí státní policie z 22.11.1941, když k tomuto datu bylo vloženo vlastnické právo Říšské župy Horní Dunaj. K obnovení vlastnického práva žalobce již nedošlo, neboť v řízení nebylo prokázáno, že by žalobce po druhé světové válce podal návrh na zrušení uvedeného rozhodnutí státní policie, ani nebylo zahájeno řízení dle zákona č. 12/1946 Sb. /čl. 6 odst. 5, čl. 6 odst. 4/, kterým byl prozatímním národním shromážděním schválen jako zákon ústavní dekret prezidenta republiky ze dne 3.8.1944 č. 11 úředního věstníku uvedeného v příloze k vyhlášce č. 30/1945 Sb. Proto byl návrh, jímž se domáhá ochrany vlastnického práva /uvedení v soulad vlastnického práva se zápisem v katastru nemovitostí, kde je v současné době zapsána jako vlastnice žalovaná/, zamítnut. O nákladech řízení rozhodl s přihlédnutím k tomu, že v řízení úspěšná žalovaná se práva na náhradu nákladů řízení vzdala.

Proti tomuto rozsudku se odvolal žalobce navrhující jeho změnu a vyhovění návrhu. Soud prvního stupně se v rámci svého stručného právního závěru nevypořádal s právním názorem žalobce, podle kterého rozhodnutí gestapa z 22.11.1941, jehož existenci žalobce nezpochybňuje a v důsledku kterého nastal přechod vlastnictví založeného v 19. stol. na Německou říši, se stalo ex lege neplatným v důsledku zákona č. 12/1946 Sb. Žalobce je názoru, že své vlastnické právo nepozbyl a nemusí se tudíž podrobovat rehabilitačnímu či restitučnímu řízení, které bylo dle chybného názoru okresního soudu nutné k obnovení jeho vlastnického práva. Tento právní názor žalobce je podporován i zápisy v pozemkové knize, kde byla vyznačena konfiskace dle dekretu prezidenta republiky č. 108/1945 Sb. a zápisem z 28.6.1948 o zamýšleném převzetí pro účely revize pozemkové reformy, které by jinak postrádal jakýkoliv smysl.

Žalovaná navrhla potvrzení napadeného rozsudku pro jeho věcnou správnost. Vydáním dekretu prezidenta republiky z 3.8.1944 o obnovení právního pořádku nedošlo k obnovení vlastnictví osob, které v rámci období nesvobody ztratily své vlastnictví, ale analogicky jako v restitučních předpisech vydaných v 90. letech, byly upraveny restituční tituly jako nástroje k obnovení vlastnického práva. Neúčastnil-li se žalobce restituce, pak nemohlo pouze ex lege dojít k obnovení jeho vlastnického práva.

Odvolací soud zjistil, že přípustné odvolání bylo podáno osobou k tomu oprávněnou /§ 201 a 202 o.s.ř./, v zákonem stanovené lhůtě /§ 204 o.s.ř./, a že jsou splněny i další náležitosti odvolání a podmínky odvolacího řízení /§ 205 odst. 1 a § 212a odst. 2 o.s.ř./, neboť odvolatel uplatnil odvolací důvod uvedený v ustanovení § 205 odst. 2 písm. g/ o.s.ř. Poté odvolací soud přezkoumal napadený rozsudek soudu prvního stupně postupem dle § 212 odst. 1 o.s.ř. bez toho, že by byl ve smyslu ustanovení § 212a odst. 1 o.s.ř. vázán uplatněným odvolacím důvodem, a dospěl k závěru o nedůvodnosti podaného odvolání.

Je třeba zdůraznit, že v dané věci jde již o šesté rozhodnutí odvolacího soudu, přičemž již v rozhodnutí ze dne 9.12.1999, č.j. 8 Co 2978/99 - 162 a v rozhodnutí ze dne 17.10.2000, č.j. 8 Co 2151/2000 - 214 odvolací soud dovodil aktivní legitimaci žalobce k podané žalobě i existenci jeho naléhavého právního zájmu na požadovaném určení ve smyslu ustanovení § 80 písm. c/ o.s.ř. Odvolací soud v této souvislosti vyslovil, že aktivní legitimace žalobce nemůže být v daném případě zpochybňována existencí zákona č. 298/1990 Sb. ve znění zákona 338/1991 Sb. /v jehož příloze sporný majetek není uveden/ za situace, kdy dle jeho preambule je jeho účelem náprava křivd způsobených řeholním řádům a kongregacím v 50. tých letech, zejména protiprávním odnětím jejich nemovitého majetku. K naplnění tohoto účelu byl také v ustanovení § 1 odst. 1a 3 zákona nemovitý majetek uvedený v příloze č. 1 a 3 prohlášen ke dni účinnosti /resp. k 1.8.1991/ za vlastnictví jednotlivých řádů a kongregací, a za vlastnictví jednotlivých řádů a kongregací byl prohlášen také movitý majetek /§ 1 odst. 4/, který byl ke dni 10.4.1950 umístěn v těchto nemovitostech, pokud existuje a je známo, kde se nachází. Tento zákon proto nelze považovat za univerzální úpravu všech majetkových vztahů řeholních řádů, neboť dle své preambule postihuje svými restitučními prostředky především typické a obecné postupy, jimiž zásadně byly napravované majetkové křivdy páchané, přičemž tyto postupy odnětí majetku vycházely z existence státního dozoru nad majetkem církví a náboženských společností, z úpravy působnosti Státního úřadu pro věci církevní, z existence správy majetkových podstat řádů a kongregací Náboženskou matičí a z oprávnění, svěřených jí jejím statutem, které byly posléze finalizovány Náboženskou matičí uzavřenými darovacími smlouvami. Odvolací soud vyšel z názoru, že restituční zákony upravují pouze vztahy osob označených v uvedených zákonech jako osoby povinné a osoby oprávněné, případně osoby v té které situaci jim na roveň výstovně postavených. Restituční zákony upravují vždy pouze vztahy těchto osob týkající se právních skutečností nastalých v přesně vymezeném období /tzv. rozhodném/ a z přesně stanoveného důvodu, přičemž všechny tři podmínky použití toho kterého restitučního zákona jsou kumulativní. Nejsou-li dány všechny, nenastupuje v dané věci restituční zákon jako lex specialis a věc je třeba řešit podle obecných předpisů. Soudem aplikovaná judikatura /např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 23.2.1999 2 Cdon 669/97/ nebyla shledána za relevantní, neboť závěr Nejvyššího soudu o tom, že subjekt, který je podle zákona 298/1990 Sb. oprávněným k majetku vypočtenému v příloze tohoto zákona, není legitimován k uplatnění vlastnického práva k tomuto majetku, který sice byl odňat řeholním řádům a kongregacím při výkonu státního dozoru nad majetkem církví a náboženských společností, ale v příloze tohoto zákona uveden není, se váže k určitým specifickým způsobům odnětí majetku, k nimž došlo při výkonu státního dozoru nad majetkem církví a náboženských společností. V daném případě se však žalobce nedomáhá nápravy křivdy, která mu měla být způsobena právě tímto specifickým způsobem /určitou tzv. "restituční skutkovou podstatou"/, ale domáhá se určení vlastnictví, které dle svého

názoru platně nikdy nepozbyl. To vedlo odvolací soud k závěru, že žalobce je aktivně legitimován k podané obecné žalobě a že jejímu uplatnění nebrání existence zákona č. 298/1990 Sb. ve znění zákona 338/1991 Sb., tedy, že do uvedených právních poměrů žalobce tento zákon nezasahuje a důsledky speciality tohoto zákona se neprosadí. Zápisem v katastru nemovitostí /kde je v rozporu s tvrzením žalobce zapsán jako vlastník stát/ byl shledán i naléhavý právní zájem žalobce na požadovaném určení, neboť výrok navrženého rozsudku by mohl být podkladem pro zápis vlastnického práva. Na těchto závěrech odvolací soud i nadále setrvává a byly respektovány i napadeným rozhodnutím soudu prvního stupně.

Odvolací soud se ztotožňuje se závěrem soudu prvního stupně o tom, že v řízení nebylo prokázáno, že by žalobci svědčilo tvrzené vlastnické právo, které by mělo být požadovaným určením deklarováno. Tento závěr soudu vyplývá z provedeného dokazování, které bylo pouze částečně odvolacím soudem při nařízeném jednání zopakováno, respektive byl v souladu s ustanovením § 213 odst. 2 o.s.ř. opakovaně proveden důkaz listinami, a to přípisem Biskupské konzistoře v Českých Budějovicích Středisku geodézie v Českém Krumlově z 2.9.1970, přípisem Střediska geodézie v Českém Krumlově Státnímu notářství Praha 1 z 25.8.1970 a žádostí o oznámení podkladů pro zápis v evidenci nemovitostí ze dne 10.9.1970. Uvedenými listinami sice okresní soud důkaz provedl, v odůvodnění napadeného rozhodnutí je i hodnotí, nicméně došlo k pochybení v tom směru, že důkaz jimi byl postupem dle § 129 odst. 1 o.s.ř. proveden při jednání soudu dne 10.1.2001, kdy byla Česká republika i po účinnosti zákona 219/2000 Sb. /od 1.1.2001/ chybně zastoupena Ministerstvem financí ČR. Poté, co rozsudek okresního soudu vydaný dne 13.7.2001 vůči takto zastoupenému státu byl usnesením odvolacího soudu ze dne 27.11.2001, č.j. 8 Co 1922/2001 - 261 zrušen s tím, že ve smyslu ustanovení § 3 zákona 219/2000 Sb. je organizační složkou, která má stát v daném řízení o určení vlastnictví po 1.1.2001 zastupovat Okresní úřad v Českém Krumlově, však již okresní soud za účasti správně organizační složky státu tyto důkazy nezopakoval /za účelem možného vyjádření se k nim/, a proto k jejich opakovanému provedení přistoupil odvolací soud.

Provedeným dokazováním /zejména z knihovního výpisu ze vložky č. 582 dešek zemských opatství Vyšší Brod/ je opodstatněn skutkový závěr soudu prvního stupně, z kterého vychází i soud odvolací, že rozhodnutím Státní Policie v Linči ze dne 22.11.1941 přešlo vlastnické právo žalobce k sporným nemovitostem na Říšskou župu Horní Dunaj /Reichsgau Oberdonau/, následně došlo k vyznacení konfiskace dle zákona 108/1945 s poznámkou: "dřívejší vlastník: Cisterciánský řád ve Vyšším Brodě. Restituce není provedena ani žádána". Uvedená zjištění, která nebyla zpochybněna a vyvrácena ani dalšími v řízení provedenými důkazy, ostatně ani odvolatel nezpochybňuje, pouze nesouhlasí s právním názorem okresního soudu z nich vyvozeným, s kterým se však odvolací soud naopak

ztotožňuje.

I dle názoru odvolacího soudu, pozbyl-li žalobce své vlastnické právo správním rozhodnutím z tzv. období nesvobody, nedošlo ex lege bez splnění dalších podmínek k obnovení právních vztahů a tím jeho vlastnictví z období tohoto období přecházejícímu. Řešení kontinuity našeho právního řádu, poměr k právním předpisům a individuálním právním aktům vydaným v období nesvobody /30.9.1938 - 4.5.1945/ i některé další otázky řešil Ústavní dekret prezidenta republiky ze dne 3.8. 1944 č. 11 Úř. věst. čsl. o obnovení právního pořádku vyhlášený pod č. 30/1945 Sb. Tímto dekretem byly za neplatné prohlášeny všechny právní předpisy vydané v době nesvobody s tím, že na přechodnou dobu lze ještě použít ty, které se nepříčí svým obsahem znění nebo demokratickým zásadám čs. Ústavy. Samotným zrušením předpisů však nebyly odstraněny důsledky během doby nesvobody z nich vzešlé. Citovaný dekret zároveň řešil otázku rozhodnutí soudu a správních a jiných úřadů z období nesvobody a rozděloval je na tzv. nařikatelná a taková, která jsou absolutně nicotná, vždy však k návrhu. V čl. 6 stanovil podmínky, za kterých lze na návrh stran zrušit nebo změnit veškerá i právoplatná rozhodnutí soudů a veřejné správy, která byla vydána v době nesvobody /správní rozhodnutí bylo možno zrušit či změnit i z moci úřední-odst. 4/ s tím, že strana mohla navrhnout zrušení nebo změnu rozhodnutí nejpozději do 17.6.1949 /v téže lhůtě musel správní úřad oznámit stranám, že zavedl řízení, aby se změnilo nebo zrušilo rozhodnutí z moci úřední-odst. 5/. Tento dekret byl proveden dále vládním nařízením č. 110/1946 Sb. V řízení nebylo prokázáno, a dokonce ani tvrzeno, že by žalobce dle citovaných předpisů postupoval / podal návrh na zahájení restitučního řízení/ či že by takové řízení bylo zahájeno z moci úřední. Opak vyplývá ze shora citovaného knihovního výpisu "restituce není provedena ani žádána" / a tato skutečnost je také podporována vyznačením konfiskace dle dekretu prezidenta republiky č. 108/1945 Sb., podle kterého došlo ke konfiskaci bez náhrady, pokud se tak již nestalo, pro Československou republiku nemovitého i movitého majetku, majetkových práv, který ke dni faktického skončení německé a maďarské okupace byl nebo je ve vlastnictví vyjmenovaných subjektů, mimo jiné Německé říše, Království maďarského, osob veřejného práva podle německého nebo maďarského práva, německé strany nacistické, politických stran maďarských a jiných útvarů, organizací, podniků, zařízení, osobních sdružení, fondů a účelových jmění těchto režimů nebo s nimi souvisících, jakož i jiných německých nebo maďarských osob právnických /§ 1 odst. 1 bod 1/. Jakkoli může být vyznačená konfiskace žalobcem zpochybňována s poukazem na zápis z 28.6.1948 o zamýšleném jeho převzetí pro účely revize pozemkové reformy, je na základě provedeného dokazování nepochybné, že žalobce, domáhající se určení svého vlastnického práva k sporným nemovitostem, tohoto pozbyl v důsledku správního rozhodnutí z období tzv. nesvobody, kdy nedošlo k jeho obnovení pro absenci zákonem stanoveného postupu. Proto musel být návrh na určení jeho vlastnictví zamítnut a odvolací soud postupem dle § 219 o.s.ř. věcně správně rozhodnutí soudu prvního stupně potvrdil,

včetně výroku o nákladech řízení respektujícího procesní úspěch žalované v řízení.

Výrok o nákladech odvolacího řízení vyplývá ze skutečnosti, že i v odvolacím řízení úspěšná žalovaná se práva na náhradu nákladů odvolacího řízení vzdala /§ 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o.s.ř./.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí je přípustné dovolání, které lze podat do dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu u soudu, který rozhodoval v prvním stupni /§ 237 odst. 1 písm. b/ o.s.ř./.

Krajský soud v Českých Budějovicích
dne 6. června 2002

JUDr. Zuzana V o l f l o v á
předsedkyně senátu

